

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/27/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2017200237
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:2017200237.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Zdenka Reisenauerová a JUDr. Jana Martinčeková ako členky senátu vo veci žalobkyne: J.. D. Y., Q.. XX. K.U. XXXX, F. XXXX/XX, E., zastúpenej: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., IČO: 47 238 232, Dobšinského 12, Bratislava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia z 13. júna 2017, č. 33977-3/2017-BA, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 43 Sa 14/2022-145 z 12. septembra 2022 takto

rozhodol:

- I. Návrh žalobkyne na prerušenie kasačného konania sa zamietá.
- II. Kasačná sťažnosť žalobkyne sa zamietá.
- III. Účastníkom sa nepriznáva právo na náhradu trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívnych spisov žalovanej vyplýva, že žalobkyňa na základe povolenia z 11. novembra 2002 poskytovala zdravotnú starostlivosť v neštátnom v zdravotníckom zariadení v odboroch geriatra a vnútorné lekárstvo. Slovenská lekárska komora jej ešte 10. januára 2006 vydala licenciu na výkon samostatnej zdravotníckej praxe č. L1A/NR/0694/05. Na žiadosť žalobkyne jej Nitriansky samosprávny kraj rozhodnutím z 16. marca 2006 s účinnosťou k 31. marcu 2006 zrušil povolenie zo 11. novembra 2002. Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe jej však zostala v platnosti aj po tomto dni. Napriek tomu sa žalobkyňa u žalovanej uplynutím 31. marca 2006 odhlásila z povinného nemocenského a dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby.

2. Po zistení, že žalobkyňa bola aj naďalej (po 31. marci 2006) držiteľkou licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, pobočka žalovanej v Galante rozhodnutím z 5. januára 2017, č. 700-0600002217-CG09/17, vyslovila, že povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie žalobkyne nezaniklo 31. marca 2006. Vychádzala z toho, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe je oprávnením na vykonávanie činnosti podľa § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom do 31. decembra 2010, v dôsledku čoho bol žalobkyňa aj po 31. marci 2006 samostatne zárobkovo činnou osobou. Jej povinné nemocenské a dôchodkové poistenie tak podľa § 21 ods. 1 cit. zák. mohlo zaniknúť až 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, kedy jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti nebol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu podľa § 138 ods. 10 cit. zák. Z výpisu z daňového priznania žalobkyne k dani z príjmov pobočka zistila, že jej príjem pod túto hranicu v roku 2005 a 2006 neklesol, takže jej povinné poistenie nemohlo zaniknúť 31. marca 2006.

3. Napriek odvolaniu žalobkyne ústredie žalovanej toto rozhodnutie potvrdilo tu preskúmaným rozhodnutím z 13. júna 2017. Do odôvodnenia prevzalo odôvodnenie rozhodnutia pobočky, ktoré

považovalo správne. Zdôraznilo, že podľa § 3 ods. 4 písm. c) a § 10 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve v znení neskorších predpisov sa zdravotnícke povolanie lekár mohlo vykonávať aj na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. Licencia L1A tak bola oprávnením podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2010, ktoré zakladalo žalobkyňi postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby. Žalovaná nezistila ani žiadne porušenie procesných práv žalobkyne, pretože napadnuté rozhodnutie spĺňalo predpísané náležitosti podľa § 209 cit. zák. Vydávané rozhodnutie je prvým rozhodnutím o otázke, či poistenie žalobkyne zaniklo, a preto nemohla byť v predmetnej veci nariadená obnova konania. Záverom uviedla, že konanie bolo začaté v súlade s § 185 ods. 4 cit. zák. prvým úkonom, ktorým môže byť aj vydanie rozhodnutia, pokiaľ žalovaná disponovala potrebnými a dostatočnými podkladmi pre rozhodnutie. Pobočka nemusí o začatí konania účastníkov upovedomiť, tak ako to ukladá zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

4. Správnu žalobu, ktorú žalobkyňa podala proti tomuto rozhodnutiu, správny súd (po zrušení jeho predošlého rozsudku č. k. 43 Sa 20/2017-78 rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 7 Sžsk 21/2019) zamietol tu napadnutým rozsudkom č. k. 43 Sa 14/2022-145. Zhodne s právnym názorom tunajšieho súdu uzavrel, že v súlade s § 185 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. prvým úkonom začínajúcim konanie môže byť aj vydanie rozhodnutia a pobočka pred vydaním rozhodnutia nemusela zoznámiť žalobcu s podkladom rozhodnutia. Žalobca mohol svoje procesné práva uplatniť v odvolaní, v ktorom nijako nespochybnil skutkové zistenia, z ktorých vychádzala pobočka. Odôvodnenia rozhodnutia pobočky v spojení s rozhodnutím ústredia, ktoré tvoria jeden celok, zodpovedajú ustanoveniu § 209 cit. zák. Ďalej správny súd ozrejml, že odhláška je iba evidenčný úkon, ktorým žalobca uvádza skutočnosti, ktoré podľa neho viedli k zániku povinného poistenia, no nemožno jej akceptovanie nie je rozhodnutím. Aj s odkazom na rozsudok veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Vs 3/2019 uzavrel, že licencia L1A je oprávnením, ktoré podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. účinného do 31. decembra 2010 zakladalo žalobcovi postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby. Povinné nemocenské a dôchodkové poistenie tak podľa § 21 ods. 1 a ods. 4 cit. zák. žalobcovi mohlo zaniknúť až tým, že jeho príjem z podnikania a inej zárobkovej činnosti (nielen z tejto licencie) poklesne pod 12-násobok vymeriavacieho základu podľa § 138 ods. 10 č. 461/2003 Z. z.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

5. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobkyňa domáhala zrušenia tohto rozsudku. Zotrvala na názore, že ak fyzická osoba vykonáva činnosť na základe podnikateľského oprávnenia a dosahuje príjem, možno od nej požadovať, aby prispievala do sociálneho systému. Žalobkyňa tieto podmienky spĺňala 31. marca 2006, dokedy dosahovala príjem zo svojej podnikateľskej činnosti. K tomuto dátumu však prejavila vôľu svoj status samostatne zárobkovo činnnej osoby ukončiť (podala odhlášku, zrušila povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, zrušila identifikačné číslo, ako fyzická osoba nevykonávala podnikateľskú činnosť a nevyužívala ekonomické prostredie štátu), v čom ju utvrdila žalovaná tým, že zánik povinného poistenia k tomuto dátumu v spise vyznačila ako nesporný. Ak žalovaná o jedenásť rokov neskôr vydala opačné rozhodnutie, je jej postup v rozpore s princípom právnej istoty, pretože ide o retroaktívny zásah; právnej istote sa mala dať prednosť. V rozhodnutí pobočky absentuje zrozumiteľné uvedenie dôvodov, prečo bolo vydané, keďže od 31. marca 2006 k jeho vydaniu uplynulo viac ako jedenásť rokov. Nie je zrejmé, či ho vydať musela alebo či išlo o jej iniciatívu. Žalobkyňa zopakovala svoj názor, že pobočka jej pred vydaním svojho rozhodnutia nedala možnosť zúčastniť sa konania, čím porušila aj jej ústavné právo. Ďalej zdôraznila, že sporná právna otázka charakteru licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe bola predmetom rozporných rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs 1/2019 a 1 Vs 3/2019. Na zmenu judikatúry vrcholnej súdnej inštancie však nebol výnimočný dôvod. Poistka proti omylu, ktorou argumentoval Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 610/2021, nemôže byť legitímnym dôvodom zmeny judikatúry veľkého senátu kasačného súdu, ale má slúžiť len na nápravu základných väd a omylov zásadného významu (s odkazom na rozsudky vo veci Rjabych proti Rusku, Sutyazhnik proti Rusku alebo DRAFT-OVA, a.s. proti Slovensku). Pôvodný názor veľkého senátu v rozhodnutí sp. zn. 1 Vs 1/2019 žiaden takýto nedostatok nevykazoval. Žalobkyňa ďalej odkázala na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, ktorá podľa nej preferuje zdržanlivosť pri zmene judikatúry. Zjednocujúce stanovisko v zmysle § 21 ods. 3 písm. a) a § 24d ods. 3 písm. b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov, v ktorom ústavný súd videl možnosť stabilizácie rozpornej judikatúry veľkého senátu, nemôže navrhnúť účastník konania (adresát právnej normy) a oprávnené osoby žiaden takýto návrh nepodali. Podľa žalobkyne má mať v právnom štáte právna istota prednosť pred subjektívnym právnym názorom,

ktorý sa prejavuje zmenou judikatúry. Práve na tento účel zákonodarca zriadil veľký senát. Ak došlo k rozdielom v jeho právoplatných rozhodnutiach, malo správne kolégium (resp. dnes plénum najvyššieho správneho súdu) obligatórne prijať zjednocujúce stanovisko, inak sa zasahuje do princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na to žalobkyňa navrhla, aby kasačný súd prerušil konanie a podal predsedovi tunajšieho súdu podnet na zaujatie stanoviska pléna.

6. Žalovaná navrhla kasačnú sťažnosť zamietnuť. Podľa nej kasačný súd v predošlom zrušujúcom rozsudku už zaujal právny názor ku všetkým otázkam a správny súd bol povinný ho rešpektovať. Žalobkyňa sa svojou kasačnou sťažnosťou v podstate snaží o revíziu pôvodného rozsudku. Odkázala na judikatúru najvyššieho súdu, príp. tunajšieho súdu a krajských súdov.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

7. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a bez ohľadu na uplatnené kasačné body (§ 453 ods. 2 v spojení s § 203 ods. 2 SSP).

III.A K prerušeniu konania

8. Podľa § 452 ods. 1 SSP sa na kasačné konanie primerane použijú ustanovenia druhej časti, teda aj jeho § 100 ods. 1 a 2, ktoré ustanovujú dôvody prerušenia konania. Podľa citovaných ustanovení možno kasačné konanie prerušiť, ak sú tu určité predbežné otázky (otázka, ktorú kasačný súd nie je oprávnený riešiť, návrh na vyslovenie nesúladu právneho predpisu alebo prejudiciálna otázka podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie), ak preskúmané opatrenie bolo napadnuté protestom prokurátora (v prerokúvanej veci nebolo), žalobkyňa nedala súhlas na zastavenie konania, ak bolo napadnuté rozhodnutie zrušené alebo zmenené (čo sa v prerokúvanej veci nestalo), prípadne ak to zhodne navrhnú všetci účastníci (v prerokúvanej veci navrhol prerušenie len žalobkyňa). Spomedzi všetkých dôvodov prerušenia by tak v prerokúvanej veci mohol prichádzať do úvahy len dôvod uvedený v § 100 ods. 2 písm. a) SSP, teda ak prebieha súdne konanie alebo administratívne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie správneho súdu, alebo ak správny súd dal na také konanie podnet. Zákon tak výslovne ustanovuje, že musí ísť o konanie „súdne“ alebo „administratívne“, v ktorom sa rieši predbežná otázka (napr. v zmysle § 132 SSP). Ustanovenie § 24e ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. predpokladá, že kolégium (plénum, porov. § 24e ods. 6 cit. zák.) prijíma stanovisko k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Zjednotenie výkladu však nie je predbežnou otázkou zodpovedajúcou napr. § 132 SSP a postup kolégia pri prijímaní stanoviska nie je ani súdnym, ani administratívnym konaním. Vzhľadom na to podľa kasačného súdu neprichádza do úvahy prerušenie kasačného konania z tohto dôvodu. Takýmto postupom nemôže dôjsť ani k porušeniu práva na zákonného sudcu, keďže účastník nemá nárok na to, aby senát kasačného súdu dal podnet na prijatie stanoviska (porov. uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 439/2023 a III. ÚS 440/2023).

III.B K veci samej

9. Kasačný súd už v predošlom zrušujúcom rozsudku sp. zn. 7 Sžsk 21/2019 vyriešil všetky podstatné hmotnoprávne a procesnoprávne otázky prerokúvanej veci a od tohto riešenia nemá dôvod sa odchyľovať ani v tomto rozsudku. S odkazom na rozsudok veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs 3/2019 už uzavrel, že licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2010, na základe ktorého je lekár - jej držiteľ považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu. Sociálna poisťovňa neposudzuje príjem takého lekára výlučne vo vzťahu k licenci L1A. Ak taký lekár v daňovom priznaní priznal príjmy, považované za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti (v zmysle § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov), ide vždy o príjem samostatne zárobkovo činnnej osoby a nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej statusu podľa § 5 písm. c) alebo aj podľa iných písmen v § 5 zákona č. 461/2003 Z. z.

10. Žalobkyňa v kasačnej sťažnosti znova formuluje aj námietku porušenia právnej istoty, ktorú údajne založila žalovaná tým, že na základe jej odhlášky vyznačením v spise rozhodla o zániku jej povinného poistenia. Už v predošlom zrušujúcom rozsudku však kasačný súd vyslovil, že prijatie odhlášky žalovanou nepredstavuje rozhodnutie o zániku poistenia. Podľa § 228 ods. 3 cit. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2007 bola samostatne zárobkovo činná osoba povinná odhlásiť sa z povinného

nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia do ôsmich dní od jeho zániku. Citované ustanovenie, ani iné ustanovenia neustanovovali nič o tom, že by na základe tejto odhlášky mala žalovaná vydať rozhodnutie o zániku vyznačením v spise. Odhláška bola teda len evidenčným úkonom poistenca, ktorým oznamoval žalovanej skutočnosti, kvôli ktorým mu - podľa jej názoru - zanikalo povinné poistenie. Žalovaná mohla údaje v odhláške bez ďalšieho akceptovať, táto akceptácia však nemá povahu právoplatného rozhodnutia o zániku sociálneho poistenia. Ak žalovaná považovala údaje v odhláške alebo jej účinky za sporné, mohla v neďávkovom konaní podľa § 172 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. rozhodnúť o zániku povinného poistenia inak než bolo uvedené v odhláške. Z tohto ustanovenia, ale aj z § 178 ods. 1 písm. a) prvého bodu cit. zák. zreteľne vyplýva, že postačujúcim dôvodom na vydanie takéhoto rozhodnutia je sama spornosť otázky zániku poistenia, a tak nie je zrejmé, aký iný dôvod vydania tohto rozhodnutia by žalovaná mala žalobkyni objasniť. Rovnako kasačný súd už v predošlom rozsudku vyslovil, že žalovaná svojím postupom v prvostupňovom a odvolacom konaní dala žalobkyni primeranú možnosť, aby uplatňovala svoje právo vyjadriť sa k skutkovému stavu rozhodnutia a navrhovať vykonanie dôkazov (v zhode s názorom veľkého senátu v jeho uznesení sp. zn. 1 Vs 1/2019).

11. Najväčšia skupina námietok žalobkyne sa týka porušenia princípu právnej istoty zo strany veľkého senátu najvyššieho súdu tým, že v krátkom čase po sebe prijal dve rozhodnutia sp. zn. 1 Vs 1/2019 a 1 Vs 3/2019 a v nich vyslovil odporujúce si názory. Hneď na úvod však treba zdôrazniť, že žalobkyňa nedostatočne zohľadňuje znenie § 466 ods. 3 SSP, hoci jeho význam už kasačný súd objasnil v predošlom zrušujúcom rozsudku. Podľa tohto ustanovenia je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senáty záväzný, no možno sa od neho odchyliť len tým, že sa vec znova postúpi na prejednanie veľkému senátu. Takéto nové rozhodnutie veľkého senátu sa potom znova stáva záväzným pre všetky senáty. To logicky predpokladá, že vydaním nového rozhodnutia veľkého senátu zanikajú účinky záväznosti právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí veľkého senátu v tom rozsahu, v akom sa právny názor vyjadrený v neskoršom rozhodnutí odchyľuje od skoršieho rozhodnutia veľkého senátu. Preto nemožno tvrdiť, že existencia dvoch protichodných rozhodnutí je zdrojom nekonzistentnosti judikatúry najvyššieho (správneho) súdu. Zákon totiž podobnú situáciu vyslovene predpokladá a možno z neho logicky vyvodíť jej riešenie, že záväzným zostáva len právny názor vyslovený neskôr.

12. K úvahám žalobkyne o hraniciach zmeny judikatúry možno znova odkázať na uznesenia ústavného súdu citované v ods. 8 tohto rozsudku. Podľa nich požiadavka právnej istoty (ani ochrana legitímneho očakávania) nezahŕňa právo na ustálenú judikatúru (rozsudok ESLP z 18. decembra 2008, Unédic proti Francúzsku, sťažnosť č. 20153/04). Judikatúra nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčené, aby, a to i pri nezmenenej právnej úprave, bola nielen dopĺňaná o nové interpretačné závery, ale aj menená (nálež českého ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 117/07). Tento jav je do značnej miery prirodzený, pretože odráža skutočnosť, že proces interpretácie a aplikácie práva nie je statický, ale dynamický, a súdy, hľadajúce najsprávnejšie a najspravodlivejšie riešenie rozhodovaných prípadov, môžu neskôr dospieť k presvedčeniu, že riešenie, ktoré zvolili skôr, nie je z celého radu dôvodov optimálne (stanovisko pléna českého ústavného súdu sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/14). Neexistuje a nemôže existovať žiadna garancia proti zmene judikatúry ako takej. I keď nenastane zmena spoločenských pomerov, v právnej oblasti dochádza k neustálemu vývoju a justičné orgány musia mať možnosť, ktorá plynie priamo z viazanosti sudcu zákonom, doterajší, na základe novo získaných poznatkov nesprávny právny názor zvrátiť a či prekonať (nálež českého ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 3221/11).

13. Príklady žalobkyne z judikatúry ESLP sú napospol nepriliehavé. Význam rei iudicatae a obmedzenia, ktoré formuloval súd v rozsudkoch Rjabych proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, Sut'jaznik proti Rusku, sťažnosť č. 8269/02, sa týkajú výlučne zmeny existujúceho právoplatného súdneho rozhodnutia v individuálnej veci sťažovateľa (typicky na základe dozorných opravných prostriedkov iných orgánov verejnej moci). Podobne rozsudky vo veci DRAFT-OVA, a.s., proti Slovensku, sťažnosť č. 72493/10, a vo veci Compar, s.r.o., proti Slovensku, sťažnosť č. 25132/13, sa týkali práva účastníka na rešpektovanie právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím v jeho individuálnej veci. Európsky súd pre ľudské práva nepovažoval za súladné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keď bolo možné zrušiť právoplatné rozhodnutia na základe mimoriadneho opravného prostriedku tretej osoby - generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Ani jedno z rozhodnutí veľkého senátu sp. zn. 1 Vs 1/2019 alebo 1 Vs 3/2019 však nebolo vydané vo veci žalobkyne. V rozsudku vo veci Beian proti Rumunsku, sťažnosť č. 30658/05, ESLP videl porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru v existencii dlhodobo rozpornej judikatúry rumunského kasačného súdu. Ako však už bolo uvedené, v právnom poriadku ustanovenie § 466 ods. 3 SSP zabezpečuje, že nahradenia jedného rozhodnutia veľkého senátu iným nevytvára rozpornú judikatúru kasačného súdu (porov. aj uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 183/2023). Rozsudok vo veci Baranowski proti Poľsku, sťažnosť č. 28358/95, je vôbec neaplikovateľný, pretože jeho podstatou bola nedostatočná

zákonná úprava dôvodov obmedzenia osobnej slobody zaručenej v čl. 5 Dohovoru. Konečne, pokiaľ žalobkyňa odkazovala na nález českého ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 3221/11, z jeho odôvodnenia celkom zreteľne vysvitá množstvo argumentov v prospech možnosti zmeny judikatúry a dokonca aj spätnej pôsobnosti takejto zmeny. V danej konkrétnej veci český ústavný súd chránil osobitné postavenie adresáta, ktorý v dôveru v existujúcu judikatúru robil resp. nerobil určité úkony (v danej veci adresát vychádzal z dlhšej premlčacej doby, ktorú neskoršia judikatúra skrátila; podobne nález českého ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 3500/18 k zmene judikatúry ohľadom premlčania finančného zadosťučinenia v peniazoch). U žalobkyne však žiadne takéto dôvody neexistujú: v prerokúvanej veci je sporným obdobím poistenia obdobie rokov 2006 až 2007, pričom (protichodné) rozhodnutia veľkého senátu boli vydané v rokoch 2019 a 2020. Žalobkyňa tak nemôže tvrdiť, že v roku 2006 a 2007 konala s dôverou v právny názor vyslovený v rozhodnutí veľkého senátu z roku 2019.

IV.

Záver

14. Zo všetkých uvedených dôvodov tak kasačný súd dospel k záveru, že nie je daný žiaden z dôvodov kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 ods. 1 SSP. Kasačná sťažnosť žalobkyne tak nie je dôvodná, a preto ju kasačný súd podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol. Ešte predtým však zamietol jej návrh na prerušenie konania.

15. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 168 ods. 1 a § 467 ods. 1 SSP, keď žalobkyňa vo veci úspech nemala a žalovaná ho síce mala, kasačný súd však nezistil dôvody, aby jej nárok na náhradu trov priznal.

16. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.